

CVETKO GORJANČEV:

Janezkovo pismo.

este, ni velik naš Janezek, da bi rekel, pomagal bo delati ateju sode ali pa da bi hodil z vrancem po deteljo, tega še nê, ampak jahati ga pa gre res že: dobro se ga prime za grivo in — ker je vranec pohleven, da ne teče, če ga jezdi Janezek — gremo na vodo.

Pa v šolo tudi še ne hodi — hodil bo drugo leto — pa je že napisal sestrici Tončki, ki pa že hodi v šolo in že prav dobro ve, da vsako koló je „o“ in vsak steber je „i“, napisal ji je pisemce za god.

Tam na tistem kavkeljčku za mizo visi njena torbica. V nji je abecednik, kjer je narisanih toliko lepih reči: ura, ravno taka, kakor ona naša tam na steni za vrati, pa nož; in cerkev z ravno takim stolpom, ko naša, in petelin je na vrhu pa nič ne poje; pa črešnje, oj, samo rdeče niso; pa jabolko in jurček, kot oni, ki jih hodita iskat s Tončko:

„Križ-kraž,
kralj-Matjaž,
pokaž' mi jurček ...“

In če dobi že en jurček:

„Jurček, pokaži par,
če ne, te bom razbil ...“

Pa Tončkini zvezki so v cekrčku. — „Aha, tu še ni nič pisanega.“ — Resk, pa je list, lep bel, z modrimi rižami kot sosedova hiša, pa je zunaj!

Kako pa zdaj? Oj, to ni majhen križ, to niso mačkine solze, če kapljajo od oči Vrdinovemu Tigranu, onemu kosmatemu, ki vselej zalaja, če gre Janezek k botri na Dobravo. Botrov kuža ni tako poreden.

Svinčnik res ni Tončkin obrezan, ga bo dal pa Jože, takega kot ga imajo ate, da pišejo po lesu.

Kako učeno je sedel Janez za mizo, pred seboj na mizi listek iz Tončkine „početnice“ in v roki štirioglat rdeč atejev svinčnik.

Kakšno bo to pismo? Saj Janezek vendar ne zna pisati, saj še ne hodi v šolo kot Tončka ali pa France, ki mu urezuje mama zjutraj pred odhodom tak kos kruha, da ga Janezek zmaga komaj v dveh dneh, pa prav priden mora biti. — Kakšno bo torej pismo?

Tako si je mislil Janezek:

„Črešnje zoblje Tončka rada, da nič bolj. Saj hoče imeti vse, če jih prinesejo ate v rdeči ruti v nedeljo od prve maše.“ — Obrne par listov v abecedniku.

Hej, jurček, to zraven pa je „j“ menda, ker se pravi jurček. Jurčke hodi tudi rada brat, pa najrajša bi imela sama košarico, da bi tudi on, Janezek, ki je vendar še toliko močan, da bo nosil tisto košarico, da bi tudi on v

njeno nabiral. Kaj še? — Kar črešnje pa jurčke, dva, tri, štiri... bo pre-risal iz abecednika, pa bo pisemce. Saj bo vedela Tončka, kaj se pravi to. — Mislite, da je bilo to pismo res kaj navadnega? O ne!

Celo vrsto črešenj, skoro toliko, kot jih prineso v nedeljo zjutraj od prve maše atek v tistem rdečem, belopikastem robcu. In jurčkov! Dve, tri vrste velikih in eno mladih; vseh skupaj skoro eno košarico...

Kaj ni Rezki pisala sosedova Micika tam iz mesta? Seveda je. Pa kako je tista razglednica lepa. V Rezkini skrinjici je. — Da, je že tu.

Bel golobček — jej, kako lepo rdeč trak ima krog vrata! — nese v kljunčku belo pisemce z rdečo pikico — pečatom na sredi. Škoda, da ni videl, ko je priletel ta golobček s pismom k Rezki! Kaj bi ne dal tudi on svojega pisma golobčku. da bi ga nesel Tončki.

Pa kaj? Sosedovi imajo golobe, a se noče dati nobeden ujeti Janezku, čeprav bi mu nič ne storil. Kadar ga misli že zagrabit za repček — frr, pa je na strehi: gr-dû, gr-dû... „Nič ni grdega, kaj boš!“

Grahka se mu pa da ujeti: „Ha-ha-ha, picka!“ pa počene in počaka. — Kaj bi ne mogla ta nesti namesto golobčka pisma Tončki?

„Ha-ha-ha, picka, na!“

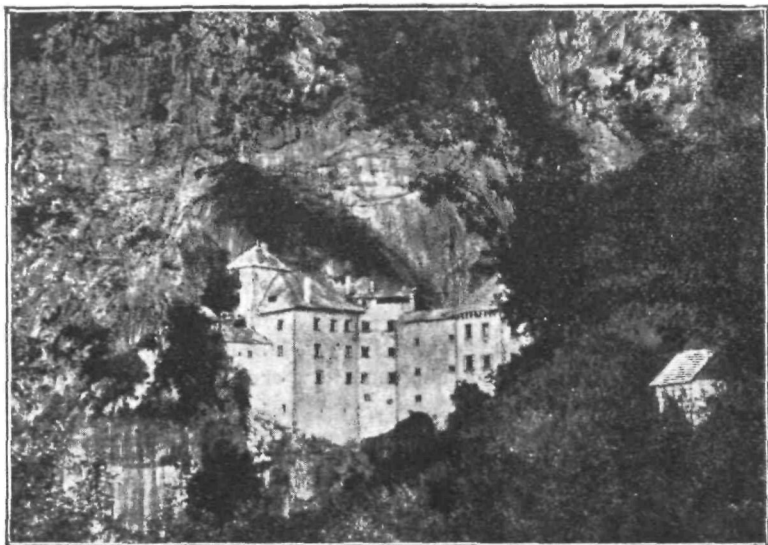
„Kaj, kaj, kaj?“

„I, kaj? To boš nesla Tončki, na! — O, ti presneta čibka, ti!“ Kaj ji je, da ne odpre kljuna, da bi ji del vanj listek? Oj, grdoba! Pa ga boš!“

Resk — pismo čez pol.

Frr! — Udarila ga je s perutjo tja po nosku, ga prasknila s krem-peljčki po roki in odbežala.

No, sedaj pa imaš: niti golobček niti grahka ga noče nesti. Kaj pa naj pravzaprav nese, saj je pismo — raztrgano.

Grad
Predjama.